

[Anker Lau.]

men ønsker at løse valutaproblemerne med finanspolitiske midler. Men når man stadig ønsker denne lov opretholdt i fuldt omfang, må det have en årsag, og det er vel dette, der alligevel giver os indtryk af, at man i en given situation kunne tænke sig at falde tilbage til restriktionerne. Der er indenfor regeringen nærstående kredse gang på gang givet udtryk for ønsker i den retning — det er måske ganske særligt det ærede medlem hr. Hans Rasmussen, som nærer stærke ønsker om lovens opretholdelse.

Med hensyn til vore valutabesværligheder er jeg egentlig stort set enig med Grosserer-Societetets formand, når han fornylig gav udtryk for, at det vel i og for sig var relativt let at rette stillingen op. Med en import på 8 milliarder kr. betyder naturligvis små procentvise sæson- eller andre udslag meget. Men det forudsætter naturligvis en helt anden politik end den, der hidtil er ført. Et udtryk for, hvad der i så henseende vil være rigtigt, fandt jeg forleden i det fritstående „Østsjællands Folkeblad“, som måske nyder en vis bevågenhed i visse radikale kredse. Med formandens tilladelse vil jeg citere nogle linier af, hvad dette blad skrev den 20. i denne måned:

„Regeringen må standse inflationen ved at bremse lønstigningen og åbne for konkurrencen udefra, hvor priserne i et lukket marked giver urimelige avancer. Det behøver ikke at give større import, tværtimod, og det vil i særdeleshed ikke gøre det, hvis det samtidig gøres virkelig tillokkende for folk at udsætte deres forbrug ved at spare op.“

Det er nogle udtalelser, jeg kan anbefale til nærmere eftertanke; for større og større dele af befolkningen har efterhånden fået den opfattelse, at inflation i virkeligheden er et bevidst led i den socialdemokratiske politik, og selvom denne opfattelse er noget ondskabstild, tror jeg, der handles efter den. (*Finansministeren* [Kampmann]: Den er i hvert fald forkert!). Jeg tror, befolkningen handler efter den, og det er en realitet, man må tage hensyn til.

Under den nuværende regering venter man pris- og lønstigninger med påfølgende skatte- og afgiftsstigninger indenfor et mere eller mindre lukket marked, hvor man så bl. a. ved hjælp af den lov, vi behandler

i dag, får beskyttelse for det høje omkostningsniveau. Under sådanne forhold er der ingen risiko ved at købe ind, det er oven i købet let for enhver forretningsmand at købe ind på det rigtige tidspunkt, inden priserne igen stiger, og så fyldes lagrene op. Når der handles efter denne recept i landets hundredtusind erhvervsvirksomheder og forbrugerne følger efter og køber, ikke blot for de penge, de tjener i år, men også i medfør af afbetalingsloven for de penge, de skal tjene de næste 3—4 år, kan man vel egentlig ikke undre sig over, at der kan opstå valutavanskeligheder.

Under regeringen Erik Eriksen så vi en helt anden forretningsmæssig indstilling, og den kan måske komme igen. Man kunne ikke være sikker på, at alting blev dyrere, tværtimod viste det sig, at priserne også kunne falde. Udviklingen af liberaliseringen indførte efterhånden risikobegrebet, konkurrencen satte ind, og så solgte erhvervslivet ud af lagrene og ventede med at købe ind, til det kunne ske til de rigtige priser og på de rigtige steder. Jeg tror i virkeligheden, at en stor del af forklaringen på den valutareserve på 300—400 mill. kr., der dengang blev skabt, ligger i, at de samme hundredtusind erhvervsvirksomheder rundt om i landet ræsonnerede på den måde.

Nu er det altså den siddende regerings hensigt at standse liberaliseringen, og den begrunder det med, at andre lande forhøjer deres toldsatser, indfører statshandel o. s. v., så at Danmarks eksport generes. Jeg har på mit partis vegne i vareforsyningsudvalget givet udtryk for, at vi værdsætter de bestræbelser, den høje regering har udfoldet for at få andre lande til at nedsætte deres toldsatser, opgive statshandel o. s. v., men vi har samtidig såvel nu som tidligere fremhævet, at det ikke må ske på bekostning af vor egen liberalisering, som vi betragter som et gode i sig selv for landets forbrugere og dets produktionsapparat.

Om den stilling, en række lande har indtaget, har jeg ikke noget imod stærkt at give udtryk for, at det i virkeligheden er humbug, hvis disse lande reklamerer med en liberalisering helt op til 90—100 pct., når de samtidig indfører toldforanstaltninger og statshandel, som ganske ophæver liberaliseringen. Jeg har ikke noget imod at understrege, at sådanne lande ikke kan